อาจารย์ของหลวงปู่ทองทิพย์ โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 20 ตุลาคม 2557

นี่คือรูปของพระอาจารย์ของหลวงปู่ทองทิพย์ "พระฤาษีกไลยโกฏิ" หรือคนแถบภาคอีสานจะเรียกท่านว่า "ปู่ฤาษีผ้าลาย" หรือ "องค์ผ้าลาย" ซึ่งอยู่ที่ภูเขาควาย ประเทศลาว โดยท่านจะรับเฉพาะลูกศิษย์ที่เป็นเชื้อสายของพระโพธิสัตว์เท่านั้น อย่างเช่นครูบาคำน้อย วัดภูกำพร้าอายุ 300 ปี และปู่บุญเหลือผู้สร้างศาลาแก้วกู่ (เมืองนิพพาน) จ.หนองคาย ก็เป็นลูกศิษย์ของท่านปู่ฤาษีผ้าลายนี้เช่นกัน

และที่ภูเขาควายนั้นยังเป็นที่ตั้งของ "ธรรมสภา" (ไม่ใช่เทวสภา) ซึ่งธรรมสภานี้จะอยู่ในถ้ำขนาดใหญ่อันลึกลับ ใช้เป็นที่ประชุมของพระอภิญญาเพื่องานค้ำชูรักษาพระพุทธศาสนาจึงมีทั้งพระ ที่ยังมีชีวิตอยู่และพระที่ละสังขารไปแล้วอยู่มากมาย เชื่อกันว่าพระอภิญญาที่ละสังขารไปแล้วนั้นท่านก็ยังสามารถอธิษฐานร่างกาย ขึ้นมาใหม่ได้ โดยผู้ที่พบเห็นสามารถจับมือพูดคุยได้เหมือนคนธรรมดาทั่วไป จนไม่สามารถแยกออกได้ว่าท่านยังอยู่หรือสิ้นไปแล้ว

หลายท่านยังไม่ทราบว่า หลวงปู่ทองทิพย์นั้นท่านเป็นพระพี่พระน้องกับหลวงปู่ เทพโลกอุดรมาหลายภพหลายชาติ ดังนั้นลูกศิษย์ที่อยู่อุปัฏฐากหลวงปู่ทองทิพย์ที่วัดหลายท่านจึงได้มีโอกาสพบกับหลวงปู่เทพโลกอุดร ซึ่งท่านมักจะแวะมาเยี่ยมเยียนพระน้องชายของท่านอยู่เสมอ ผมได้คุยกับพระท่านหนึ่งที่อุปัฏฐากหลวงปู่ทองทิพย์สมัยที่ท่านนั้นยังเป็นเณร (สามเณรเจ็ดสี) ท่านเล่าว่าเคยได้มีโอกาสบีบนวดและจัดหาน้ำดื่มน้ำใช้ให้แก่หลวงปู่เทพโลกอุดร แต่ตอนนั้นไม่รู้เพราะเห็นแต่เป็นพระหนุ่มผอมๆ เข้ามาเยี่ยมหลวงปู่ แต่เมื่อท่านกลับไปแล้วหลวงปู่ทองทิพย์จึงบอกว่าพระที่เณรบีบนวดรับใช้อยู่นั้น แท้จริงแล้วก็คือหลวงปู่เทพโลกอุดรซึ่งเป็นพระอภิญญาที่หลายๆ คนต่างอยากได้มีโอกาสพบเจอสักครั้งในชีวิต

แม้แต่การที่หลวงปู่ทองทิพย์ได้มาอยู่ที่วัดป่าสีดาฯ นี้ ก็ด้วยเป็นความต้องการของหลวงปู่เทพโลกอุดรที่ต้องการให้หลวงปู่ทองทิพย์ได้ มาอยู่ประจำการเพื่อรักษาพระศาสนาในเขตอีสานเหนือนี้ โดยหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นผู้พาหลวงปู่ทองทิพย์เหาะมาจากภูเขาควายด้วยตัวของ ท่านเองทีเดียว เนื่องจากบริเวณวัดป่าสีดาฯ นี้เป็นสถานที่สำคัญที่พระพุทธเจ้าทั้ง 5 พระองค์จะต้องมาบำเพ็ญเพียรซึ่งก็ผ่านมาแล้ว 4 พระองค์ ในอนาคตก็จะเป็นที่บำเพ็ญเพียรของพระศรีอาริย์ (สถานที่จริงจะอยู่ลึกลงไปเป็นชั้นๆ ตามกฎที่ว่าเมื่อหมดหนึ่งพุทธันดรแล้วแผ่นดินจะสูงขึ้น 1 โยชน์)

เคยสงสัยกันไหมครับว่าทำไมเหล่าลูกศิษย์ของหลวงปู่ทองทิพย์จึงเคารพรักท่านมาก สงสัยกันไหมครับว่าทำไมชื่อของท่านคือ "คำศรี รัตนโคตร" ทำไมตอนท่านบวชใหม่ๆ แล้วธรรมะไม่ก้าวหน้าจนท่านเปรยๆ ขึ้นว่าอยากจะสึกก็เกิดมีเสียงค้านลงมาจากท้องฟ้าว่า "พระศรี (อาริย์) ห้ามสึก" ทำไมท่านจึงเป็นพระองค์เดียวที่มีผู้นำแหวนมา

สวมที่นิ้วทั้ง 10 ของท่านได้ เคยดูรูปของพระศรีอาริย์ที่มีแหวนสวมทั้ง 10 นิ้วว่าเหมือนกันไหม ทำไมหลวงตายี วัดดงตาก้อนทอง ผู้แสดงการยืดเหรียญบาทได้ (หนึ่งในลูกศิษย์ของหลวงปู่เทพโลกอุดร) จึงนำพวกลูกศิษย์ของท่านมากราบหลวงปู่ทองทิพย์แล้วบอกว่าพระองค์นี้คือ "พระศรีอาริย์"

หลวงปู่ทองทิพย์เคยเล่าให้ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดฟังว่า ท่านต้องไปร่วมประชุมเพื่อดูแลรักษาประเทศชาติและพระพุทธศาสนา สถานที่จัดประชุมอยู่ในวัดแห่งหนึ่ง (ท่านไม่ยอมบอกชื่อวัด) ที่อยู่ใกล้ๆ กับวัดพระธาตุพนม ในที่ประชุมนั้นปรากฏว่ามีหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด หลวงพ่อสดวัดปากน้ำภาษีเจริญ และสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี เข้าร่วมประชุมด้วย

ก่อนที่หลวงปู่ทองทิพย์จะละสังขารไม่นานนัก ท่านได้เปรยให้พวกลูกศิษย์ฟังว่า “คอยดูนะหากเราตายไป ฝนจะตก 7 วัน 7 คืนไม่หยุดเลย” เรื่องฝนตก 7 วัน 7 คืนนี้ผม (อู๋) ขอเป็นพยานว่าเป็นเรื่องจริง เพราะช่วงนั้นผมต้องเดินทางไปกับเพื่อนชื่อคุณประจักษ์โดยต้องขับรถจากกรุงเทพไปจังหวัดหนองคาย เพื่อไปร่วมงานศพของหลวงปู่ทองทิพย์ซึ่งเป็นวันที่ 2 ของวันงาน การไปครั้งนั้นต้องขับรถฝ่าฝนที่ตกพรำๆ ไปตลอดทาง แม้เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพแล้วฝนก็ยังคงตกพรำๆ ตลอดวันตลอดคืน ฝนตกตั้งแต่วันที่ 8 มีนาคม ถึงวันที่ 14 มีนาคม 2544 ตรงตามที่หลวงปู่พูดไว้ไม่มีผิด เหมือนว่าเหล่าเทพเทวดาได้แสดงความอาลัยจากการจากไปของหลวงปู่ทองทิพย์ก็ไม่ปาน

พระโพธิสัตว์ซึ่งจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ 1 และองค์ที่ 10 มาเจอกัน มีเรื่องเล่ากันมาว่าในวันหนึ่งที่หลวงป๋า เจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสด อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี ได้ขึ้นไปกราบหลวงปู่ทองทิพย์เป็นครั้งแรก เมื่อเข้าไปถึงวัดก็ปรากฏว่าหลวงปู่ทองทิพย์ท่านนั่งรออยู่แล้ว พอหลวงป๋าท่านเข้าไปกราบหลวงปู่ทองทิพย์ก็พูดขึ้นให้ได้ยินทั่วกันว่า "อ้าว พระสุมังคละมาแล้วๆ” ท่านเอ่ยทักทายเหมือนได้เจอเพื่อนเก่าอย่างนั้น ท่านพูดขึ้นมาเพื่อให้ลูกศิษย์

ของท่านที่นั่งอยู่รอบๆ ทราบว่าพระผู้ที่มานี้ต่อไปจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ที่ 10 ที่มีพระนามว่า "พระสุมังคละพุทธเจ้า" นั่นเอง ทางด้านหลวงป๋าเองก็นับถือหลวงปู่ทองทิพย์มากโดยเมื่อมีเวลาว่างจากการสร้างวัด ท่านก็มักจะแวะมากราบและน้อมถวายพระธาตุกายสิทธิ์แก่หลวงปู่ทองทิพย์เสมอ ครั้งหนึ่งหลวงป๋าท่านเตรียมพระเหล็กไหลองค์หนึ่งใส่ไว้ในย่ามเพื่อเตรียมจะถวายแก่หลวงปู่ทองทิพย์ ส่วนพระเหล็กไหลอีกองค์หนึ่งที่สวยงามกว่านั้นท่านก็ใส่ไว้ในอังสะเพื่อพกติดตัว เมื่อไปถึงหลวงป๋าก็ล้วงเอาพระเหล็กไหลในย่ามเพื่อเตรียมถวาย แต่ปรากฏว่าหลวงปู่ทองทิพย์รีบชิงพูดขึ้นก่อนว่า "อ้าว แล้วองค์ที่อยู่ในอังสะไม่ถวายหรือ" หลวงป๋าท่านตกใจที่หลวงปู่ทองทิพย์รู้เรื่องที่ท่านซ่อนพระเอาไว้ ท่านจึงเอามือล้วงเข้าไปในอังสะเพื่อนำพระออกมาถวาย ส่วนหลวงปู่ทองทิพย์เมื่อรับพระแล้วก็หัวเราะชอบใจมาก (ชอบใจพระ และชอบใจที่รู้ทันหลวงป๋า) หลวงป๋าท่านเคยเล่าให้ผมฟังพร้อมกับหัวเราะชอบใจเช่นกัน

หลวงปู่ทองทิพย์ท่านก็นับถือหลวงพ่อสดวัดปากน้ำ เรื่องนี้หลวงป๋าท่านเล่าให้ผมฟังเอง ครั้งที่หลวงป๋าแวะเวียนไปหาหลวงปู่ทองทิพย์ (ท่านไปหาบ่อยๆ) หลวงปู่ทองทิพย์ท่านก็บอกว่าฉันเองก็นับถือหลวงพ่อสดวัดปากน้ำ

หลวงป๋าก็แปลกใจว่าเอ๊ะไปมายังไงมานับถือกันได้เพราะหลวง พ่อสดท่านก็สิ้นไปนานแล้วแถมยังอยู่ไกลกันสุดเขตแดนแบบนี้ หลวงปู่ทองทิพย์จึงเล่าสาเหตุให้ฟังว่า มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อสดมาพาท่านไปกราบพระธาตุที่สำคัญแห่งหนึ่ง โดยการพาท่านเหาะไปเพราะสถานที่นั้นอยู่ไกลและลึกลับ หลวงพ่อสดเหาะ (แบบยืน) นำหน้าแล้วหลวงปู่ทองทิพย์ก็เหาะ (แบบยืน) ตามท่านไป ท่านเล่าว่าถ้าหลวงพ่อสดไม่พาไปแล้วไม่มีทางที่ท่านจะเข้าไปในสถานที่แห่ง นั้นได้แน่เพราะลึกลับและอันตรายมาก ท่านจึงยอมรับนับถือในอภิญญาของหลวงพ่อสด เรื่องนี้เข้าใจว่าแม้แต่ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดของท่านก็ไม่มีใครรู้ แต่ท่านเห็นว่าหลวงป๋าเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อสดท่านจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

นี่คือรูปของท่านครูบาคำน้อย วัดภูกำพร้า จ.มุกดาหาร ผมเคยไปกราบหลวงปู่สังวาลย์ เขมโก พระอรหันต์แห่ง จ.สุพรรณบุรี ขณะที่สนทนาอยู่กับท่านในกุฏิก็เหลือบไปเห็นรูปของท่านครูบาคำน้อย ผมก็นึกแปลกใจจึงได้ถามหลวงปู่สังวาลย์ว่า “หลวงปู่ครับนี่มันรูปครูบาคำน้อยนี่ครับ ทำไม่มีรูปนี้ได้เพราะท่านอยู่ห่างกันไกลมากอยู่กันคนละภาคเลย” หลวงปู่สังวาลย์จึงบอกว่า “ฉันกับครูบาคำน้อยเป็นเพื่อนสหธรรมิกกัน ว่างๆ ครูบาท่านก็มักจะแวะเวียนมาเยี่ยมเยียน รูปนี้ถ่ายที่นี่เองแหละ ท่านมาก็เลยขอถ่ายเก็บไว้เป็นที่ระลึก เธอรู้ไหมว่าครูบานั้นท่านอายุ 300 ปี มีฟันแท้ขึ้นมา 3 ชุดแล้ว นี่เป็นเรื่องจริงนะฉันยืนยันได้”

หลายคนคงไม่รู้ว่าทำไมท่านครูบาคำน้อยถึงมีอายุยืนยาวได้ขนาดนี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าวันหนึ่งอาจารย์ของท่านคือองค์ผ้าลาย พาท่านเหาะเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่ง ที่ต้องเหาะเข้าถ้ำก็เพราะว่าบนพื้นถ้ำนั้นเต็มไปด้วยงู ไม่สามารถที่จะเดินฝ่าดงงูนั้นได้ ท่านเล่าว่าเมื่อเข้าไปในถ้ำได้แล้วอาจารย์ได้ไปเด็ด “หญ้าแหวหมูทอง” (รูปร่างเหมือนต้นหญ้าแต่เป็นสีทอง) มาให้ท่านกิน แล้วอาจารย์ก็สั่งว่าให้ท่านอยู่จนครบ 300 ปี เพื่อสร้างวัดและศาสนวัตถุต่างๆ เพื่อสืบอายุพระศาสนา นี่เองเป็นสาเหตุให้ท่านต้องอยู่มาถึง 300 ปี จนฟันแท้ขึ้นมา 3 ชุดแล้ว ท่านได้สร้างวัดมามากมายสมกับที่อาจารย์ของท่านได้สั่งไว้ ท่านเคยบอกผมว่าท่านเบื่อที่จะมีอายุยืนยาวแบบนี้เพราะคนที่ท่านรักและญาติๆ ได้ตายจากท่านไปหมดแล้ว ท่านก็ยังอยู่ไม่ตายซักที ผิวหนังของท่านก็เหมือนเกล็ดงูย่นๆ (เหี่ยว) เมื่อถึงเวลาผิวท่านก็จะลอกคราบเหมือนงูลอกคราบเพื่อให้ผิวหนังใหม่เกิดขึ้นมาแทนผิวเดิม เป็นเรื่องประหลาดที่ไม่เหมือนใครเลย

ตอนที่ผมไปกราบครูบาคำน้อย ปรากฏว่าท่านจำวัด (กลางวัน) ในห้องก็เล็กๆ คนก็พลุกพล่าน แต่ท่านก็จำวัดได้อย่างสนิท ผมรออยู่ประมาณ 45 นาที ก็เริ่มทนไม่ไหวเพราะต้องรีบกลับยังต้องเดินทางอีกไกล จำเป็นก็เลยเข้าสมาธิกำหนดจิตบอกว่าท่านครูบาผมมาจากกรุงเทพ มามุกดาหารก็เพื่อมากราบทำบุญกับหลวงปู่เพื่อเป็นบุญบารมีติดตัว แต่ผมรอหลวงปู่ตั้งนานแล้วหลวงปู่ก็ยังไม่ตื่น ผมจำเป็นต้องเดินทางกลับแล้วขอให้หลวงปู่ตื่นขึ้นมารับปัจจัยทำบุญของผมด้วย ไม่ถึง 1 นาที หลวงปู่ครูบาท่านก็ลุกขึ้นนั่งแล้วพูดว่า "เอา จะทำบุญหรือ" ผมก็บอกว่าครับพร้อมกับยื่นปัจจัยให้ท่าน เพื่อนๆ ที่ไปด้วยกันก็ถวายปัจจัยพร้อมกับผม ท่านรับเสร็จก็ให้พรเลย พอท่านให้พรเสร็จ ท่านก็ล้มลงนอนหลับไปทันที ผมกับเพื่อนๆ ก็กราบลาท่านกลับเช่นกัน กราบท่านทั้งๆ ที่ท่านจำวัดไปแล้วนั้นแหละ (นอนปุ๊บหลับปั๊บเลย) คุณว่าท่านเก่งไหมล่ะ ขนาดหลับไปแล้วยังลุกขึ้นมารับปัจจัยผมได้

เรื่องนี้แปลกกว่า ก่อนที่หลวงปู่ทองทิพย์จะสิ้น ท่านอยากจะท่องเที่ยวไปในบางสถานที่เป็นครั้งสุดท้าย แต่ท่านบอกว่าท่านจะนั่งไปบนเรือหางยาว ลูกศิษย์จะพาท่านขึ้นรถกระบะไปท่านก็ไม่ยอม ท่านบอกว่าจะนั่งไปบนเรือหางยาวเท่านั้น และก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้นมาเพราะปรากฏว่ามีเรือหางยาวลำหนึ่ง เจ้าของเป็นชาวลาว เขาเอาเรือจอดไว้ที่ฝั่งลาวเฉยๆ ปรากฏว่าเรือกลับวิ่งได้เองโดยไม่มีคนพาย เรือวิ่งข้ามจากฝั่งลาวมาฝั่งไทยเท่านั้นยังไม่พอเรือวิ่งไปได้ตามถนนจนมาหยุดอยู่ที่วัดป่าสีดาพระรามลักษณ์ฯ

เจ้าของเรือก็วิ่งตามเรือมาจนมาถึงวัดด้วยความแปลกใจว่าทำไมเรือมันถึงวิ่งมาเองได้ เมื่อมาถึงวัดจึงทราบว่าหลวงปู่ทองทิพย์ต้องการใช้เรือเอาไปท่องเที่ยว เจ้าของเรือจึงยอมให้หลวงปู่เอาเรือไปใช้ (ไม่ยอมก็ต้องยอมเพราะเรือมันจะมาหาหลวงปู่) หลวงปู่จึงสั่งให้ลูกศิษย์ยกเรือขึ้นไปไว้บนหลังรถกระบะ แล้วท่านจึงนั่งบ้างนอนบ้างอยู่บนเรือ ลูกศิษย์ก็ขับรถพาหลวงปู่ไปท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ เป็นครั้งสุดท้าย นี่เป็นเรื่องเล่าที่พิศดารที่สุดเรื่องหนึ่งของหลวงปู่-พระอภิญญา-พระศรีอารย์ ครับ